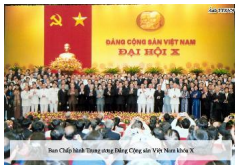

Hệ thống đi u hành đ t n c c a Vi t Nam là m t hệ thống t i t , là đ c a m i th t i t , làm cho m i lãnh v c đ u tr n t i t . B y trùng đ ra t b ng con s t đang ăn th t con s t t bên trong!

Nh ng tranh lu n v i c a hệ thống hay i c a con ng i là m t v n đ không ph i ch m i đ c đ t ra. Nh ng đ c bi t là nh ng ngày g n đây sau khi CTQH Nguy n Văn An lên t i ng “là i hệ thống” thì v n đ i đ c h m nóng m t chút nh ng đ ng nh t m quan tr ng c a nó không đ c đ lu n t i p nh n m t cách đúng m c. Nhân c h i này tôi cũng mu n nói ra cái th y bi t c a mình và có vài i nh n nh v i nh ng ng i th c s n ng lòng vì đ t n c, ng i bên trong qu c n i cũng nh ng i h i ngo i, ng i n m trong c ch đ i u hành đ t n c Vi t Nam hi n nay cũng nh ng i th ng dân đang m i ngày gi t g u vá vai. Tôi không có ý mu n tranh lu n cho x m t . Tôi có ý mu n “phát loa” và phát th t l n, n u có th , vì v n đ này có nh h ng r t l n đ n s ch n l a con đ ng đi t i c a đ t n c, theo đó là s t n vong c a nó trong k nguyên m i và tình tr ng an sinh c a toàn dân. Nh ng tr c h t tôi xin phép đ c m i quý v nghe qua v “câu chuy n làm v n” c a tôi đã. Và, tôi là Iris Vinh Hayes.

Nhà chúng tôi có m t cái sân khá r ng. Nó n m đ c phía hông ph i c a căn nhà. Vào m t ngày đ p tr i v tôi b ng đ ng mu n bi n nó thành m t v n h ng. Th là tôi h m h lái xe đi tìm mua và ch v nào cu c, nào x ng, nào phân, nào hoa . . . r i h m h ph i l ng thi công cu c đ t su t c m y ngày cu i tu n. Sau r t thì v n hoa cũng thành hình. “M t v n hoa lý t ng,” tôi nghĩ trong đ u mình và r t tâm đ c v i thành qu đ t đ c. Kh i nói thì cũng bi t là v tôi r t là vui.

M i ngày làm vi c v là chúng tôi r n nhau ra sân nhìn ng m v n h ng (đ u là ch a có cây nào tr n) và tôi i có đ p k công v i v và ba hoa v tài năng c a mình, cái tài năng ki n t o cái v ng qu c r ng 20 th c vuông. Đ c đầu kho ng hai tu n thì v n đã th y có c m c lát đất kh p n i. “Cũng đ thôi,” tôi t nh , “quân v ng ta ch c n th n tr ng b c vào v ng qu c và nhè nh nh t ng c ng m t v t đi là xong.” Và tôi đã làm th . V n đ th i gi quan tâm t i hoàng h u.

Vườn thiến chỉ ngót ngào với ái phi. Nhưng vài tuần sau nà thì thì cò mợ càng lúc càng nhiều hơn. Thời gian tôi dành để nhè cò cũng nhiều hơn. Điếu tở hời là dờng nhè không bao giờ thý sớ ch cò. Rồi vài tuần sau đó thì tôi thót sớ không còn để thời gian để nhè cò. Tôi cò nhèng thớ phân tở tở vào cây dờng nhè chớ để nuôi cò. Cây cũng không tở lờm, nhưng cò thì rõ ràng càng lúc càng xung càng lờn át.

Thay vì ra sân để ngắm vườn với ái phi và thý hải lòng với công trình cò a mình thì bây giờ tôi ra đó chớ để thý bợc và mất mỗi với nghĩa với điếu tở bợn cò dời xớ xa đang nời xâm cái vườn quợc lý tởng cò a tôi. Điếu tởn mợ con mợ t, ù lờ tai, vớ mợ hôi trán, mỗi để cái thót lờng mà bợn cò dời vớ cò mợ c lờn xớ lên. Vườn quợc 20 thớ c vuông cò a tôi tở thành là mợ nh để mợ mợ cho bợn cò dời hoành hành. Tôi nời cái vớ cò đã đành mà đôi khi còn nời cái vớ cò ái phi cò a mình, ngay cò khi nàng vì tở nghiợp quân vớng nên tham gia điếu tở cò. Rồi ái phi cò a tôi đâm ra chán ngợ cái cái kờnh cò a tôi, chán ngợ cái vớng quợc lý tởng do tôi kiờn tởo, và chán ngợ cái tài tở nờ cò a tôi nên không còn thiến chỉ tham gia điếu tở cò dời nờ a. Tôi vớ nớ ráng sớ c sớ a chớ a/cờ cách cái vớng quợc cò a mình ghê lờm nhưng mợi nờ lờ cò a tôi dờng nhè vô hiớu tở c bợn nời xâm tham lam và vô cợm này. Cùng thì tôi cũng phớ chào thua. Cái vớ nờ hoa lý tởng trong đểu tôi tở c đây nhợng chớ cho thợ c tởn sinh đểng bây giờ là mất vớ nờ cò dời. Rồi mợ tờng kia có mợ tờnh bợn tình cợ ghé thăm.

Lúc chuyợn vớ tôi có kờ cho anh y nghe vớ kinh nghiợm làm vớ nờ cò a mình. Anh bợn cợi ngợ t và nói: “Chú đã phợm phớ nhợng sai lờm nờn tởng. Trợ cợ hợ t chú phớ phun thuợc điếu tở cợ, xong cuợc bợ lờp để xớu, rồi tởi mợ t lờp lời chợng cợ, rồi cho vào mợ t lờp để sớ ch đã qua quá trình khợ, rồi tởng cây xuợng, rồi phợ mợ t lờp dờy dẫm cây để giợ để mợ và để làm cho cợ chợ tợng p. Toàn bợ công viợc này là nờn tởng để có mợ t vớ nờ hoa tở t. Khi đã không tởo cái nờn tởng tở t cho vớ nờ hoa thì nhợ t để nhợ nó sớ bợ cợ xâm.” Trợ cợ khi kờ t thúc, anh còn phán thêm mợ t câu sớ c mùi mình tở t: “Chuyợn làm vớ nờ cũng vớ y, chuyợn nờ cợ cũng vớ y, không nờ mợ ngoài cái đểo lý đển giợn này.” Tôi lờng nghe và thợ mợ thớa cái bài hợc làm vớ nờ.

Trong nhiớu năm vớ sau, mợi lờn nghiợ đển chuyợn cò a để t nờ cợ thì tôi lời thý cái đểo lý đển giợn đó càng có sớ c thuyợ t phợ cợ n. Cái mợ nh để t cong cong hình chợ S nờ mợ mợ t góc ĐNAC đâu có khác gì cái vớng quợc 20 thớ c vuông cò a tôi đâu, chớ là lờn hợ n thôi. Cái bợn “giợc trong nhà” làm cho bợi hoợi cái để t nờ cợ có tên Viợ t Nam đâu khác gì vớ cái đám cợ dời đã phát sinh và nời xâm cái vớ nờ hoa lý tởng cò a tôi đâu. Cái nguyên nhân căn bợn nhợ t đã làm cho để t nờ cợ Viợ t Nam bợ nời xâm đâu có khác gì vớ cái nguyên nhân đã làm cho cợ dời nời xâm cái vớ nờ hoa cò a tôi đâu. Cái sai lờm cò a nhợng công trình sớ CSVN và nhợng ngợi đã tởng/đang cợ mợ mợ cái để t nờ cợ tở nghiợp này có khác gì vớ cái sai lờm cò a tôi trong kinh nghiợm làm vớ nờ đâu. Đểo lý cò a câu nói “khi đã không tởo cái nờn tởng tở t cho vớ nờ hoa thì nhợ t để nhợ nó sớ bợ cợ xâm” đâu có khác gì vớ cái đểo lý nờ mợ trong phát biớu “lời hợ thợng. . . lời tợ gợc đển ngợ n” do CTQH Nguyợn Vớ An đã nói đâu.

3 / 8

sao? Có công bằng không? Có đủ chu không? Có hợp đạo lý không? Hãy thật tâm trả lời đi.” Cái gì đó này không xa rời thực tế đâu. Nó đã và đang tiếp tục diễn ra trước mắt anh chị đó, có biết không? ĐCSVN đang làm như vậy với toàn dân đó. ĐCSVN còn ngang nhiên nói, ngay trên hiến pháp, là họ có quyền làm như vậy với toàn dân đó. Và rồi, với danh nghĩa là để duy nhất có quyền lãnh đạo do hiến pháp ủy nhiệm với sự đồng ý của toàn dân, họ mắc tình thao túng và lũng đoạn đất nước qua những chính sách ban hành, họ mắc tình chà đạp nhân quyền và dân quyền với lý do chúng tôi cần thủ đoạn phá âm mưu diễn biến hòa bình, họ mắc tình cài đặt những giáo hội quốc doanh để làm công bán thánh và che đậy sự đàn áp tôn giáo, họ mắc tình bày trò diễn chèn ép những anh em dân tộc thiểu số, họ mắc tình tước đoạt công hội từ thân của nhân dân với chủ tiêu “phải là đồng viên” mới được công xét, họ mắc tình nạo hút máu của dân và tài nguyên của nước qua cánh tay kinh tế đồng, họ mắc tình phân chia lợi ích và chức danh cho nhau vì họ có được quyền thay dân đứng quyền lý, họ mắc tình phá nát cái nền tảng minh triết và đạo lý Việt cho cái đờn họ xã hội chủ nghĩa ngoại nhập. Còn nhiều thứ nữa mà không phải chỉ có bấy nhiêu. Nếu như nhân dân Việt Nam không cảm thấy mình bị xâm phạm mất cách sống tự do, nếu như nhân dân Việt Nam không cảm thấy mình bị khinh thường mất cách sống tự do, nếu như nhân dân Việt Nam không cảm thấy mình bị tước đoạt chủ quyền mất cách sống tự do thì có lẽ nhân dân Việt Nam đáng bỏ ĐCSVN kìm kẹp và chà đạp. Tôi nói “nếu như” vì tin rằng, và muốn tin rằng, nhân dân Việt Nam ý thức được những gì đang diễn ra trên đất nước là không thể chấp nhận được và cần phải thay đổi tư tưởng người n.

Hiến pháp của Việt Nam trên thực tế không là một văn bản do toàn dân, của toàn dân và cho toàn dân. Nó là hiến pháp do ĐCSVN, của ĐCSVN và cho ĐCSVN mà thôi. Hiến pháp hiện nay của Việt Nam không chứa đựng triết lý Việt, lòng tri Việt và tình người Việt. Nó là văn bản phản ánh triết lý, lòng tri và trái tim của Maxcva, của giai cấp dân du mục quen thói bạo hành, để đem áp đặt lên đất nước Việt. Cái thực triết lý, lòng tri và trái tim mà ngay người dân Liên Xô cũng đã ghê tởm và tởn. Hiến pháp của Việt Nam đã không là nền tảng và chứa đựng là nền tảng cho mục đích kiến tạo một chế độ tốt đẹp để đưa hành quốc gia theo hướng hoà bình và thịnh vượng. Hiến pháp Việt Nam chỉ là một công cụ của ĐCSVN nhằm giúp cho ĐCSVN thôn tóm toàn bộ quyền lực quân sự, kinh tế, chính trị và ngoại giao một cách “có trình tự” và giúp cho ĐCSVN đè bẹp tất cả mọi đối lập một cách hiu qu. Trên thực tế, ý chí chính trị của ĐCSVN mới thực sự là nền tảng tạo dựng chế độ đưa hành đất nước của Việt Nam. Trước năm 1975, ý chí chính trị của ĐCSVN đã nổi ra một chế độ đưa hành chiến tranh. Sau năm 1975, bộ máy chiến tranh này được vùi vãi dân số hoá để đáp ứng nhu cầu đưa hành đất nước. Nó là một chế độ tốt cho mục tiêu phát triển đất nước.

Rồi cái chế độ để đưa hành bởi những con người giỏi công tác chiến tranh, giỏi công tác phá hoại, thậm chí “văn hóa du kích” (theo ngôn ngữ của GS Nguyễn Hồng Quốc). Tư tưởng người n, ý chí chính trị của ĐCSVN làm nền tảng để ra một chế độ chế thích hợp phục vụ chiến tranh đưa hành bởi những cán bộ giỏi phá hoại làm thành một hệ thống tốt. Toàn bộ sự thật là như thế. Toàn bộ hệ thống đưa hành đất nước của Việt Nam đã là như thế và vẫn đang là như thế. Toàn bộ tư tưởng cho người n là như thế. CTQH Nguyễn Văn An đâu có quá lạ khi phát biểu “lời họ thốt ra... lời tư tưởng người n.” Ông không chỉ nói “lời” theo ý nghĩa thông thường, lời

Hãy can đảm làm một cuộc cách mạng để thay đổi tư duy của người n

Tác Giả: Dr. Iris Vinh Hayes

Chúa Nhật, 03 Tháng 4 Năm 2011 12:07

mà bất cứ hệ thống nào cũng có, là vì mà có thể sửa được. Vì nếu là hệ thống thông thường có thể sửa được thì ông đã không nói “đổi mới tư duy toàn diện và triệt để, cả kinh tế và chính trị, thì chúng ta mới có thể có được hệ thống.” Ông là một người có trí và có lòng tin đã nhìn ra và dám nói ra điều này.

Ông biết rõ tình trạng “sự trì trệ trong các sự tiến bộ” (kinh Đông bát Niết Bàn). Nếu không thay đổi tư duy của người thì chắc chắn các quy định hiện nay sẽ sụp đổ, không khéo còn kéo theo sự sụp đổ của đất nước Việt Nam. Bất hạnh hơn, nếu không thay đổi tư duy của người, ĐCSVN có thể làm sụp đổ đất nước Việt Nam trước khi ĐCSVN sụp đổ. Nếu không sụp đổ đi nữa thì với một hệ thống tư duy như vậy chắc rằng vài năm sau Việt Nam sẽ biến thành bộ lạc so với tiến bộ phát triển của các nước đang tiến bộ. Tôi tin rằng ông CTQH Nguyễn Văn An nhận thức được hiểm họa to lớn này của đất nước. Hệ thống điều hành đất nước của Việt Nam là một hệ thống tư duy, là một cách mà tư duy, làm cho mọi lãnh vực (kinh tế, giáo dục, xã hội, chính trị, quân sự...) đều dựa trên tư duy. BÂY TRUNG ĐÓ RA TÔI BỊ NG CON SỢ TÔI ĐANG ĂN THỊT CON SỢ TÔI TÔI BÊN TRONG!

Hệ thống điều hành đất nước của Việt Nam không phải chỉ có vài lỗi nhỏ, theo khái niệm thông thường, có thể nhìn thấy bất cứ hệ thống nào và có thể sửa chữa qua loa được. Với sự quan sát và đánh giá của Dr. Iris Vinh Hayes thì hệ thống điều hành của Việt Nam hiện nay có thể ví với một chiếc xà lang gỗ sét, quá nặng nề và quá nhiều lỗi. Để có thể sinh tồn trong kỷ nguyên mới này, kỷ nguyên mà tất cả đều lên ngôi, Việt Nam cần một chiếc máy bay phản lực để theo kịp các nước khác. Mọi cố gắng sửa chữa/ cải cách có gì đi đâu cũng không thể biến một chiếc xà lang thành một chiếc máy bay phản lực được, hà huống chi nó là một chiếc xà lang sụp chìm. Hãy can đảm hãy bỏ nó đi và mua một chiếc máy bay phản lực cho Việt Nam! Hãy can đảm làm một cuộc cách mạng để thay đổi tư duy của người.

Hệ thống điều hành đất nước của Việt Nam có phải là “một chiếc xà lang gỗ sét, nặng nề và nhiều lỗi” như tôi đã nói? Chắc chắn là như vậy. Nào là hệ thống đảng, hệ thống đoàn, hệ thống hành chính, hệ thống công an, hệ thống quân sự, hệ thống mặt trận tư tưởng... trải dài từ cấp trung ương xuống tới địa phương, từ trung ương tới địa phương, bao trùm mọi ngõ ngách của đời sống. Một đất nước mà có tư duy như vậy hệ thống các quy định điều hành không chéo lên nhau thì làm sao mà không nặng nề, làm sao không chậm, làm sao không thiêu huỷ mình, làm sao không hao tốn, làm sao không phát sinh mâu thuẫn, làm sao không có bất cứ, làm sao không tạo ra lỗi cho sâu trùng sinh sôi? Nhưng chính sách cấp quốc gia được ban hành, dù là những chính sách đúng và hay đi nữa, trong một hệ thống như vậy cũng khó có thể được thực hiện đúng mong muốn. Nhưng con người đã m trách công việc điều hành đất nước, dù là có tài và có thiện chí đi nữa, trong một hệ thống như vậy cũng khó có thể được thực hiện đúng mong muốn. Để tôi đưa một thí dụ điển hình. Vừa rồi, khi đi đến với cuộc khảo sát kinh tế năm 2010, Việt Nam đã nhận được sự vận hành tình trạng phá sản của doanh nghiệp trong nước thông qua chính sách tiền tệ. Một số lỗi trong tiến độ của bộ vào hệ thống ngân hàng như m tiếp

máu cho doanh nghiệp tư nhân, với lãi suất rất thấp so với thị trường đó. Nó là một chính sách đúng và kịp lúc. Tôi dám đoán là có cả kinh tế gia của Harvard cũng nhìn bài báo này. Nhưng tôi vì cái cấu trúc kinh tế thị trường (trong đó khu vực doanh nghiệp nhà nước chiếm gần một nửa GDP, là khu vực doanh nghiệp thua lỗ kinh niên nhưng lại có nhiều quy định chính trị và bề ngoài bao che, khiến một nửa kia thu được khu vực doanh nghiệp tư nhân, khu vực của những doanh nghiệp như rất năng động và là nguồn sống nuôi cả nước nhưng lại không có quy định chính trị và thiêu cho đến a) cho nên chính sách không đột ngột đi mà ông Thủ Tướng mong muốn, chỉ vì máu không chảy tới nơi cần tới. Khu vực doanh nghiệp nhà nước, gồm những công ty hay tập đoàn và những công ty lớn, đã dùng thế của họ để với những ngân hàng để hút mất số lớn tiền ngân sách và nuôi cái khu vực ăn hại đó (không, phải nói là hút máu và để góp phần để vì chính khoáng và để phá giá thì đúng hơn) nên không còn để máu chảy vào khu vực tư doanh. Không chỉ có thế. Nếu nhìn sâu hơn vào bức tranh kinh tế của Việt Nam lúc đó, người ta sẽ thấy ra là các “ngân hàng gia” cũng thế cả họ hút máu về cho mình, trong số đó ngân sách ít đi chảy vào khu vực tư doanh. Những doanh nghiệp đến ngân hàng để vay tiền với lãi suất thấp hơn nhiều thì trước tiên phải trả họ tiền cũ đã cho là của họ. Ngân hàng không làm thế nào cho vay nữa mà chỉ chờ họ đóng tiền cũ. Doanh nghiệp đang trong tình trạng khó khăn đến tài chính đành phải “mở tiền nóng” mất số tiền từ những ngân hàng gia (không phải vay từ ngân hàng mà vay từ ngân hàng gia làm việc trong ngân hàng, họ có quyền làm ăn riêng để cho vay) với lãi phí rất cao chỉ cho vài ba ngày để làm thế nào để trả tiền cũ vay nữa. Nhưng vậy là những ngân hàng gia nằm trong hệ thống ngân hàng lớn của doanh nghiệp tư nhân mất miếng và hút mất số máu. Chưa hết, nhìn sâu thêm nữa, để đi đến kinh doanh bấp bênh và các khó khăn trong thời buổi khủng hoảng kinh tế, doanh nghiệp tư nhân vay tiền không để gì đem tiền mà vay mà bơm vào doanh nghiệp của mình. Họ đem tiền đó cho thiên hạ vay nóng, có lẽ họ là chủ của doanh nghiệp. Họ trở thành là những ngân hàng di động. Kết quả là doanh nghiệp tư nhân ngã nhào hàng loạt làm cho kinh tế Việt Nam vẫn đang bị áp lực nặng vì những cú sốc chính sách và để càng thêm khó khăn. Một chính sách đúng và kịp lúc nhưng không thể phát huy được hiệu quả nó chỉ vì cái hệ thống thị trường. Tôi cũng nghĩ đến gần hóa thế nào để thị trường đa cho để hiệu quả thế nào còn rất nhiều điều như trong bức tranh kinh tế tôi vẽ mô tả. Nhân lên gấp vạn lần và nhân vào tất cả các lãnh vực thì có lẽ không xa với thế nào để thị trường của hệ thống đi đến hành động của Việt Nam hiện tại. CTQH Nguyễn Văn An nói đúng. Họ thế nào để hành động của Việt Nam “lỗi thế giới” Trách thế nào để hi vọng nhiên đến như vậy thì sao không can đảm làm mất cuộc cách mạng thay đổi trật tự thế giới để nhìn đi? Đã đến lúc cần phải có sự thay đổi của chúng ta!

Như nhiều người của hệ thống không có nghĩa là phải nhìn trách nhiệm của họ không thấy cái sai trái của những cá nhân nằm quy định hành động của họ. Nhưng chỉ nhìn thấy lỗi của và qui trách nhiệm vào cá nhân đi hành động chỉ mà không thấy cái thị trường của một hệ thống thì không khác nào tôi chỉ biết qui trách nhiệm cho cái lỗi của tôi mà không muốn thấy sự sai lầm căn bản ngay từ lúc tôi thiết lập cái vấn đề đó. Nên nhìn nào có đến thì nhìn đó có cả. Nhìn nào có con người nhìn đó có kẻ xấu. Đó là sự thật bất biến. Nhưng nếu cái vấn đề để kiến tạo tất ngay từ đầu thì cái lỗi khó để mà nói chỉ đến nỗi xâm. Nhưng nếu cái hệ thống đi đến hành động của để để kiến tạo tất ngay từ đầu, tất ngay từ thế giới này, thì người xấu sẽ không có cả họ làm kẻ xấu chỉ nói chỉ đến chuyện nỗi xâm. Đó là một đạo lý đến gần không có gì khó hiểu.

Mất Phạm Thanh Bình, mất Trần Quang Vũ, mất Trần Văn Liêm, mất Nguyễn Văn Tuyên, mất Bùi Tiến Dũng, mất Huỳnh Ngọc S, mất S, mất X, mất Nguyễn Văn Ninh, mất Nguyễn Thị Nghi, cũng chỉ là mất của người trong cái đám của đời đời được phát sinh từ cái vô của không từ. Đời từ người của không phải là giới pháp. Phải phá bỏ cái vô của từ và kiên trì ở từ để cho thật từ từ của đời không có của mà mất trong vô của đó. Mất mất con người bị ho, cũng chỉ là mất con trùng trong cái đám trùng sinh sôi từ cái s, sinh ra chúng. Đời từ từ của nhân bị ho, không bị hoàn của từ thì tài s, và sinh mạng đã mất, không lý lý để nh, tiêu hao sinh lý và thời gian của quốc gia, và chức của không phải là giới pháp dài hạn. Cần phải phá bỏ cái đó. Can đảm phá bỏ cái hệ thống từ từ đó để kiên trì ở từ để, tư tưởng của người, đó mới là sai triết, đó mới là giới pháp từ từ. Con người chỉ là phần người trong cái hệ thống đời từ.

Nếu có thể sẽ là chủ của cách thì Tổng Thống LBXV Mikhail Gorbachev đã không tay mình xóa bỏ ĐCSLX. Đúng như lý của Segey Kurgonian đã nói, “ông y không còn của Đ, ông y muốn rời bỏ Đ. Dù lúc y tôi cũng không thể nghĩ đến là Gorbachev sẽ hành x, quá đến như vậy, trong thời đã từ mình để đi đến cuộc chính biến tháng 8-1991 khi Liên bang tan rã và chính ông ta cũng bị g, p.” (Nguồn: BBC News, 18/3/2011). Nhưng, khác với suy nghĩ của Segey Kurgonian, với tôi thì Tổng Thống LBXV Mikhail Gorbachev không hành x, quá chút nào cả. Ông ta thấy rõ cái hệ thống để hành của LBXV là mất hệ thống từ từ, thấy rõ nó là mất bộ máy phức và chiến tranh chỉ có thể làm cho LBXV của người chỉ không thể, thấy rõ nó lý từ của cho đến người, thấy rõ ngày nào nó còn từ từ thì ngày đó đời họ luôn luôn treo trên đời. Và, ông muốn đời mới. Ông biết rõ là, như ông đã nói, “[đ]ời mới đến của không thể thể hiện đến của bị áp, bị cách ban hành luật và thông tin quy. Đời mới đến của chỉ có thể thể hiện đến của qua tinh thần dân chủ, bị cách lập ra một môi trường từ do và dân chủ với sự tham gia của đồng đến của chúng” (Nguồn: BBC News, 09/21/2009). Ông biết rõ là của có mất sẽ thay đổi triết để từ của cho từ người. Đời này có nghĩa là, ông biết rõ, phải xóa bỏ ĐCSLX cùng với việc chấp nhận nh, nh, nh lý người nh kèm theo đó. Và ông ta đã chấp nhận con đến người đi. Ông chỉ làm nh, nh gì mà mất “đời thì nhân” của phải làm để của bá tánh: phá bỏ cái bộ máy đã u, quá nhu, máu, đã nhu, quá nhu, x, ng, đã gây quá nhu, th, m, đã làm u, phí quá nhu, tài nguyên. Và, mất ra mất con đến người mới từ để p, nh cho nhân dân và cho nhân loại. Tổng Thống LBXV Mikhail Gorbachev đã nói rất đúng, “cuộc cách mạng năm 1989 đã đem lý nh, nh đến từ để p, nh cho mới người, không ai có thể nh, nh v, chuy, này.” (Nguồn: BBC News, 9/21/2009). Cái hệ thống để hành đến của của LBXV lúc đó đã cho Liên Xô người nào s, m, nh, người nào nh, nh trên thế giới thì mà Gorbachev còn của phải phá bỏ nó (và đến viên của ĐCSLX cũng đã lìa bỏ nó) thì hà hu, nh chỉ cái hệ thống từ từ của Việt Nam hiện nay đang giam hãm con người và từ ng, lai Việt mà người người không phá đi. Tr, c, th, c, hi, nh, nh, nh sao không can đảm làm mất cuộc cách mạng thay đổi triết để từ của đến người đi? Đã đến lúc của phải của lý đến của của chúng ta!

Khi dùng chữ ĐCSVN tôi chỉ nói từ cái từ của của của làm nên cái gì là ĐCSVN chỉ không có ý nói từ từ cá nhân, từ cá nhân, nh, m, trong đó. Đến viên của ĐCSVN có thể có thì nh, tâm thì nh, tánh nh, ng ĐCSVN thì không thì nh, vì nó là từ của của của nên không có trái tim và linh

Hãy can đảm làm mất cuộc cách mạng để thay đổi tư tưởng cũ kỹ

Tác Giả: Dr. Iris Vinh Hayes

Chúa Nhật, 03 Tháng 4 Năm 2011 12:07

hơn. Đảng viên của ĐCSVN có thể có đầy lòng yêu thương nhưng bảo ruốt thì không yêu thương ai cả, vì nó là tổ chức/cơ cấu nên không có cái khái niệm bảo ruốt thì t. Đảng viên của ĐCSVN có thể thương tình vì dân vì nước nhưng ĐCSVN thì không vì ai cả, nó là tổ chức/cơ cấu nên chỉ vì số phận của chính nó mà thôi. Đảng viên của ĐCSVN có thể thương tình thầy cô và nhân dân, nhưng ĐCSVN thì không bao giờ thầy cô và nhân dân, vì nó là tổ chức/cơ cấu nên không có ý niệm đạo đức. Đảng viên của ĐCSVN có thể xót xa trước cảnh đói nghèo tàn phá nhưng ĐCSVN thì không xúc động, vì nó là tổ chức/cơ cấu nên không có cảm tính. Nhưng điều khác biệt này làm nên sự khác biệt giữa thái độ và hành vi của một tổ chức so với thái độ và hành vi của cá nhân trong tổ chức đó. Không may là cái tổ chức có tên ĐCSVN không giống như bao nhiêu tổ chức dân sự khác. Nó rất đáng sợ. Ý chí của ĐCSVN là chỉ xây còn mà cá nhân đảng viên, tất cả cá nhân đảng viên, nằm trong cái chỉ xây đó chỉ là những hạt thóc bụi nghiễm nhiên trong những vòng xoay của nó. Tôi hy vọng là các anh chị đảng viên của ĐCSVN nhận ra điều tôi đang nói.

Tôi sao tôi lại vạch ra ranh khác biệt cho anh chị đảng viên thầy để làm gì? Lý do rất đơn giản: vì đất nước này cần đến anh chị. Cần anh chị đứng lên làm bệ ĐCSVN để giữ nó. Đất nước đã đến lúc phải làm mất cuộc cách mạng thay đổi tư tưởng cũ kỹ, mất cuộc đổi mới tri thức. Mọi đảng viên, nếu không là một đội tiên quân nhân Gorbachev vì nhân dân và nhân loại thì cũng nên vì tương lai của con cháu mình và số đau khổ của bá tánh mà khơi lòng tự bi để lên làm bệ ĐCSVN. Đảng để cho đến lúc máu phải chảy ngập vì lòng dân đã không còn kìm chế thì quá muộn. Đảng để cho đến khi quốc phá gia vong thì quá muộn. Hãy cho chính mình một cơ hội làm một người lính trong vòng vây của hi vọng và dân. Hãy cho thế hệ tương lai một cơ hội tự hào mình là công dân của nước Việt. Hãy làm bệ ĐCSVN! Đất nước này cần đến anh chị. Xin hãy làm bệ ĐCSVN! Giờ đã đến rồi!